

see, at det kun er en Antydning, og at der vil være vidt Mærk aaben til at forbedre det her angivne Middel; men det har forekommet mig, at være den simpleste Vej og den Vej, hvorved vi, desuden vinde et meget vigtigt Punkt saavel for Regjering som for os. Jeg antager, at Regjeringen selv har Følelsen af, at det er gavnligt for Staten, at den, selv om der er mange Ulemper forbundne med dens Stilling, vil vedblive at styre Staten og føre den ud af de Vanffeligheder, som omgive den, saalænge kun Ministeriet nogenlunde kan det ifølge sin Overbeviisning. Hvad Rigsdagen angaaer, saa vinder den ved denne Fremgangsmaade ligeledes Midlet til at udfatte sit Forslangende om nærmere at kjende Fællesforfatningen indtil det alleryderste Dieblit, ja, den kan beslutte den Forfatning, beslutte det Forslag, som paa den Maade kommer frem, uden i mindste Maade at have forhindret eller tilfidesat, ikke engang et eneste Dieblit udfkudt Fællesforfatningens Indførelse. Det ligger altsaa Altsammen aabent indtil det sidste Dieblit, og deri forekommer der mig at ligge enhver Sikkerhed, som er mulig, og paa den anden Side at ligge fra Rigsdagens Side en høj Grad af fortrolig Imødekommen. Jeg vilde ikke have gjort et Forslag af denne Natur, eller opfordret Regjeringen til at gaae ind derpaa og hjælpe os igjennem dermed, naar jeg ikke i den Grad holdt mig overbevist om Muligheden af at føre det igjennem, dersom det er Hans Majestæts Villie, og at, naar Landet i det Hele gav Bifald dertil, skulde vi ogsaa kunne skaffe Kræfter tilveie, der kunne føre det igjennem, men vistnok altid med langt større Vanffelighed og med langt mindre Sikkerhed for Staten, end naar den nærværende Regjering maatte beslutte sig til at gaae denne Vej. Jeg henstiller dette til Thingets saavel som til Regjeringens Overveieelse; jeg skyder mig ind under Ministerens Ord og opfordrer til at behandle Forslaget upartisk og at stræbe efter at fremme denne Sag saavel som muligt.

**Rindberg:** Det er, mine Herrer, allerede i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852 antydet, at der engang skulde oprettes en saakaldet Heelskat, som altsaa ogsaa

frævede en vis Statsforfatning, men i den samme kongelige Udtalelse siges der, at det er Hans Majestæts faste Villie, at holde den danske Grundlov ubrødeligt. Der foreligger imidlertid nu til Behandling for Danmarks Rigsdag et Udkast til en Forfatning for Landdelen Danmark, og forsaavidt det er fremlagt paa Rigsdagen og vil blive behandlet overensstemmende med §. 100 i Grundloven, forsaavidt er Grundlovens Bestemmelse vistnok ogsaa overholdt. Der er givet Folkerepræsentationens Leilighed til at gjøre sin naturlige og ved Grundloven hjemlede Ret gjældende i denne Henseende, men det er værdt at lægge Mærke til, at i selvsamme Udkast er vor Grundlov nedsvunden fra 100 Paragrapher til 61; der maa altsaa være mange og væsentlige Bestemmelser, som ikke ere medtagne. Det er ogsaa blevet betydet os, at Heelskatsforfatningen, som skal gjøres gjældende, skal ikke forelægges den danske Rigsdag til Overveieelse og Antagelse. Det falder altsaa af sig selv, at, dersom det gaaer igjennem, er Rigsdagens Indflydelse paa mange og vigtige Bestemmelser aldeles tilintetgjort, og jeg kan derfor ikke finde andet end at, dersom det skeer, er Grundlovens Bestemmelse ikke holdt. Der er ikke givet os Kundskab om, hvordan denne Heelskatsbestyrelse skal sammensættes, og dog er det i allerhøieste Grad vigtigt, at man veed Noget derom, ja endogsaa nødvendigt, at vi kjende den fuldstændigt. Der er ikke tilfikkret os, at alle de Paragrapher og Bestemmelser, som ere givne for at sikke det danske Folk Frihed og Uafhængighed i alle Retninger skulle blive optagne i den nye Heelskatslov. Der fordres altsaa med andre Ord af Danmarks Rigsdag, at vi skulle aldeles gaae iblinde med Hensyn til at tage Beslutning i en saa høist vigtig Sag, og, ligesom vistnok enhver ærefjer Dannemand maa finde det uværdigt i sig selv, saaledes vil Danmarks Rigsdag vistnok ogsaa finde det aldeles usvarligt, om den indlader sig derpaa. Jeg troer derfor at være i min gode Ret, og at tale ogsaa mine Landsmænds Sag, naar jeg paastaar, at det er umuligt for en Dannemand at handle om det nærværende Udkast til en ny Grundlov, før der ogsaa foreligger et Udkast til den Heelskatsforfatning, som skal gjøres gjældende,